

2.10. KLO 20.00
SUOMEN SÄVELTÄJÄT 75 VUOTTA
MUSIIKKITALO

HANNU LINTU
KAPELLIMESTARI

TUULI LINDEBERG
SOPRAANO

LOTTA EMANUELSSON
JUONTAJA

Outi Tarkiainen:

Jään lauluja, kantaesitys (Ylen tilaus)

*Lotta Emanuelsson haastattelee Suomen Säveltäjät ry:n
puheenjohtaja Antti Auvista*

Paavo Heininen:

Arioso op. 16

Lotta Emanuelsson haastattelee Hannu Lintua

Jouni Kaipainen:

North by North-East

*Tuokiokuvia Suomen Säveltäjät ry:n historiasta. Insertissä haastateltavina
säveltäjä Mikko Heiniö, Aulis Sallinen ja Riikka Talvitie (audio)*

Sampo Haapamäki:

*Synny! orkesterilaulu sopraanolle ja orkesterille,
kantaesitys (Ylen tilaus)*

*Ylikapellimestari Hannu Linnun, kuvataiteilija Anna Tuorin ja
säveltäjä Lauri Kilpiön keskustelu. Toimittajana Lotta Emanuelsson.*

*Konsertissa ei ole väliaikaa ja se päättyy n. klo 21.15. Suora lähetys
Yle Teemalla, Yle Radio 1:ssä ja Yle Areenassa.*

SUOMEN SÄVELTÄJÄT RY. 75 VUOTTA

Syyskuussa 1945 säveltäjät Erik Bergman ja Kalervo Tuukkanen tapasivat sattumalta Helsingissä taiteilijakoti Lallukan eteisessä ja ryhtyivät juttelemaan edellisenä päivänä kuolleen kollegansa Väinö Raition kokeimista vaikeuksista säveltäjänä. Esiin nousi ajatus säveltäjien omasta yhdistyksestä. Tämän tapaisilla keskusteluilla on taipumus päätyä säteilevään yksimielisyyteen siitä, että asia on tärkeä ja jotain pitäisi tehdä – minkä jälkeen kukaan ei tee mitään.

Tällä kertaa hanke lähti kuitenkin eteenpäin. Bergman ja Tuukkanen ottivat yhteyttä kollegoihinsa, ja jo muutaman päivän kuluttua pidettiin ensimmäinen tunnusteleva kokous. Ajatus sai kannatusta, ja 15. lokakuuta 1945 oli Lallukassa Suomen Säveltäjät ry:n perustava kokous. Yhdistykseen liittyi tuona iltana 28 jäsentä, joista puheenjohtajaksi valittiin Selim Palmgren.

Suomen Säveltäjät ry. on kasvanut 75 toimintavuotensa aikana perustajajäsenten pioneerijoukosta nykyiseksi 221 jäsenen moni-ilmeiseksi ja jo määrällään kunnioitusta herättäväksi taiteilijayhdistykseksi. Se toimii eri puolilla maata asuvien ja työskentelevien taidemusiikin säveltäjien yhdysseitynä ja valvoo heidän ammatillisia ja taloudellisia etujaan mm. sisäisellä tiedotustoiminnalla, osallistumalla yhteiskunnalliseen keskusteluun, olemalla mukana useissa alan organisaatioissa ja toimikunnissa sekä edistämällä musiikin esittämistä,

tallentamista ja kustantamista. Lisäksi yhdistys on mukana alan kansainvälisessä yhteistyössä.

Suomen Säveltäjät ry:n toiminta oli pitkään vahvasti miesvaltaista, vaikka se sai jo perustamisvuonnaan Helvi Leiviskästä ensimmäisen naispuolisen jäsenensä. 2000-luvulla tilanne on alkanut muuttua, ja maaliskuussa 2020 yhdistyksen 221 jäsenestä naisia oli 26, miehiä 195. Naispuolisten säveltäjien suhteellinen osuus on edelleen ollut kasvussa, sillä vuoden 1975 jälkeen syntyneistä suomalaissäveltäjistä noin neljäsosa on naisia. Jäsenkunnasta noin 15 % on maahanmuuttajia, joista monet ovat liittyneet jäseneksi opiskellessaan Suomessa ja pysyneet jäseninä muutettuaan takaisin ulkomaille, ja on myös monia, jotka ovat löytäneet uuden kotimaan Suomesta. Lisäksi mukana on Kaija Saariahon tapaisia Suomessa syntyneitä mutta ulkomaille asettuneita säveltäjiä.

Yhdistyksen puheenjohtajana on toiminut vuodesta 2014 lähtien Antti Auvinen, joka totesi 70-vuotisjuhlien juhlapuheessaan 2015: ”Säveltäjät kokevat yhdistyksen ja sen jäsenyyden tärkeäksi. Tämä näkyy siinä, että jokseenkin kaikki maassamme ammattimaisesti säveltäjän ammattia harjoittavat ovat Suomen Säveltäjät ry:n jäseniä. Yhdistys, joka näin kattavasti edustaa vakavan taidemusiikin säveltäjiä, on ylpeyden aihe.”

OUTI TARKIAINEN: JÄÄN LAULUJA

Outi Tarkiaisen (s. 1985) musiikissa soi pohjoisen ääni. Ei vain siksi, että hän on syntynyt Rovaniemellä ja löytänyt luomistyönsä ihanteellisen ympäristön Lapista Inarinjärven rannalta, vaan myös siksi, että

pohjoinen elementti on usein ollut hänen teostensa innoittajana.

Pohjoinen ulottuvuus voi Tarkiaisen musiikissa tulla esiin sekä yleisemmin alueen luontoon tai maisemiin liittyvien mieli-

kuvien herättäminä alkuvirikkeinä että aivan konkreettisesti pohjoisen kulttuurin synnyttämien saamelaiden tekstien käytönä vokaaliteoksissa. Mistään ulkokohtaisesta folklorismista tai eksotismista ei ole kyse vaan syvemmästä, yleispäteväksi tiivistyneestä pohjoisen maiseman, sielun ja olemisen tavan kokemisesta ja sen muuntamisesta musiikiksi.

Tarkiainen on yksi tämän hetken vahvimmassa kansainvälisessä nosteessa olevista suomalaisista säveltäjistä. Hänen musiikissaan elävät rinnakkain värikäs poeettisuus ja syvältä kumpuava sisäinen voima. Orkesteri ja vokaalimusiikki tuntuvat hänelle läheisimmiltä ilmaisun alueilta, mutta hän on säveltänyt myös kamarimusiikkia sekä työskennellyt jazzin parissa, siinäkin mieluiten suurempien big band -kokoonpanojen kanssa.

Outi Tarkiainen kertoo nyt kantaesitystävistä teoksesta seuraavaa: *”Jään lauluja* (2019) on orkesteriteos jäästä – arktisella alueella jää hengittää vuodenaikojen mukaan, talvella paisuen ja kesällä kutistuen. Jään ikaikaisessa liikkeessä on oma laulunsa: hitaasti vyöryvä, vääjäämätön ja kaiken alleen peittävä. Jää helisee, ryskyy ja vaikertaa naristen, kun alati lämpenevä ilmastomme murtaa vanhat luonnolait ja jään kohtalona on väistyä.

Teos alkaa jään ryminällä: orkesteri hyökkyy kerta kerralta voimakkaampiin aaltoihin, jotka lopulta murtuvat hajoten kirkaaksi hileeksi. Autiossa tilassa kaikuu puhallinsoolojen, jään sielun, vaikerrus – ison miehen itku, jonka hätä tiivistyy hiljalleen pikkoloiden varoitushuutoihin. Viimein jouset tuovat lohdun: niiden lämpö painaa maiseman ylle paksun peiton, joka virtaa yhä vääjäämättömämmiksi käyden kohti uutta sykliä, jossa kaikki alkaa uudelleen, muttei enää koskaan samanlaisena.

Säveltäessäni teosta odotin toista poikaamme syntyväksi sydäntalvella, jolloin ankarat pakkaset lujittavat jään taas voimakkaaksi ja eheäksi, ja esikoisen syntymän jälkeiset viikot ja kuukaudet palasivat fyysisenä mieleeni. *Jään lauluja* kuvaa myös sitä tyhjyyttä ja sulkeutumisen prosessia, joka naisen kehossa tapahtuu sen sisällä olleen elämän erkaannuttua omakseen syntymässä. Teoksen tilasivat Radion sinfoniaorkesteri ja The Iceland Symphony Orchestra, ja se muodostaa yhdessä *Yön auringon variaatioiden* (2019) kanssa teosparin, jota voidaan esittää myös kahtena itsenäisenä teoksena. Teos on omistettu Islannin ensimmäiselle ilmastomuutoksen vuoksi kadonneelle *Okjökull*-jäätikölle, joka todettiin kuolleeksi vuonna 2014.”

PPAAVO HEININEN: ARIOSO OP. 16

Taiteiden historiassa toistuu lähes arkkityyppisesti prosessi, jossa uusien ilmaisukeinojen etsijät saavat kokea omansa aikanaan vastustusta ja alkavat vasta myöhemmin saada laajempaa ymmärrystä osakseen. Tämänkaltaisen asetelman on saanut kokea myös Paavo Heininen (s. 1938).

Sodanjälkeinen modernismi alkoi taittua Suomen musiikissa 1960-luvulla, ja monet

vielä hetkeä aiemmin esimerkiksi riviteknikkaa tai muita uusia keinoja soveltaneet säveltäjät kääntyivät perinteisempään ilmaisuun. Heininen kuitenkin piti kiinni modernistisista ihanteista ja – silloin kun hänen teoksiaan ylipäättään esitettiin - hän sai kuulla musiikkinsa olevan ”vaikeaa”. Kun sitten 1980-luvulla modernismin uusi aalto rantautui Suomeen, oli yleisön vastaanototokyky edistynyt Heinisen musiikin asteelle

ja se alkoi sijoittua luontevasti osaksi suomalaisen musiikin kehitystä. Tätä korosti se, että juuri hän oli ollut 1980-luvun uuden ”Korvat auki” -sukupolven keskeinen sävellyksenopettaja ja henkinen esikuva.

Heinisen 1960-luvulla kokemat vaikeudet eivät menneet ohi jättämättä jälkiään. Muutamien tärkeiden teosten torjuva vastaanotto sai hänet omaksumaan joihinkin teoksiinsa tietoisesti yksinkertaisemman sävelkielen. Tällaisiin teoksiin kuuluu myös jousiorkesterille kirjoitettu *Arioso* (1967), joka oli Heinisen mukaan ”yritys toteuttaa uutta romantiikkaa ilman selviä muistumia romanttisen periodin sävelkielestä”. Tai niin kuin Heinisen sävellysoppilas Jouni Kaipainen tiivistä teoksen lähtökohdan: ”Se hakee vastausta kysymykseen, miten säveltää helposti lähestyttävää ja omaksuttavaa musiikkia menettämättä olennaisinta.”

Vaikka Heininen on *Ariosossa* hiukan yksinkertaistanut sävelkieltään, mistään romantisoivasta pehmeystä ei ole kyse. Teos on saanut alkunsa samasta sävellysvistä kuin muutamaa vuotta aiempi modernistinen ensimmäinen pianokonsertto (1964), ja se hahmottuu intensiivisten melodioiden polyfonisesti rikastetuksi runoelmaksi, jonka käänteistä kasvaa luonteva, lopputahtien seesteisiin sävyihin pehmenävä kaarros.

Hengeltään *Arioso* on lähellä Mahlerin, Bergin ja Karl Amadeus Hartmannin tunnemaailmoja. Sen ekspressionismi on sikäli luontevaa romanttisen tuntemistavan uudelle tulkinnaalle, että 1900-luvun alkupuolen ekspressionismi oli äärimmäisen viedyn myöhäisromantiikan jatketa. Ja vaikka kyseessä on Heinisen mukaan tietoinen yritys yksinkertaistaa sävelkieltä, kuuluu *Arioso* säveltäjän mukaan läheisimpiin hänen omista teoksistaan.

JOUNI KAIPAINEN: NORTH BY NORTH-EAST OP. 63

Jouni Kaipainen (1956–2015) kuului keskeisenä hahmona 1980-luvun suomalaisen modernismin uutta aaltoa nostattaneeseen nuorten säveltäjien ryhmään. Hänen musiikillinen ajattelunsa koki kuitenkin 1990-luvun alussa murroksen, kun hän luopui – niin kuin hän itse muotoili – ”vanhentuneen akateemisen modernismin dogmeista”. Uudenlaiset ihanteet puhkesivat täydessä mitassaan esiin suurin linjoin hahmotellussa, sinfonista traditiota kauanniisti kunnioittavassa toisessa sinfoniassa (1994).

Kaipaisen sinfoniasarja kasvoi lopulta neljän teoksen laajuiseksi, ja sinfoniat muodostavat yhdessä konserttojen ja seitsemän jousikvartetton kanssa hänen tuo-

tantonsa vankasti tradition peruskallioon muuratun ytimen. Näiden jo klassismin ajoilta juontuvien ja luonteeltaan abstraktien teoslajien rinnalla hän sävelsi myös vapaamuotoisemmin hahmoteltuja ja otsikoituja teoksia, jotka eivät ole varsinaista ohjelmamusiikkia romantiikan ajan musiikin tapaan mutta joiden assosiaatiomaailma avautuu tavalla tai toisella puhtaan soivan todellisuuden ulkopuolelle.

Orkesteriteos *North by North-East* valmistui huhtikuussa 2001, parisen viikkoa ennen Radion sinfoniaorkesterin 11. toukokuuta soittamaa kantaesitystä. Otsikon innoittajana on ollut Alfred Hitchcockin klassikkoelokuva *North by Northwest* (1959; Vaarallinen romanssi), mutta Kaipaisen

teoksen yhteydet itse elokuvaan jäävät vähäisiksi. Säveltäjä puhuu teoksen yhteydessä enemmän tai vähemmän vertauskuvallisesta junamatkasta kohti pohjoista, ja myös Hitchcockin elokuvassa matkataan junalla.

Kaipainen pohti omassa esittelyssään teoksensa luontosuhdetta. Hänen mukaansa hänen tuotannossaan on vain yksi toinen teos, joka pohjautuu samassa määrin luontoelämyksiin kuin *North by North-East*, nimittäin saksofonikvartetille ja orkesterille sävelletty *Vernal Concerto, from Equinox to Solstice* (1996). Mutta siinä missä Vernal-konsertossa matkataan ajassa ja vaellaan keväisestä päiväntasauksesta kesäiseen päivänseisaukseen, siinä *North by*

North-Eastissa tehdään matkaa paikassa ja siirrytään Kaipaisen sanoin pohjoisen "kaarun mutta antoisan luonnon helmaan, vaaran juureen ja purojen solinaan". Teoksen "matkan" ja "luonnon" ei kuitenkaan tarvitse jäädä pelkäksi ulkoiseksi kokemukseksi, sillä taiteessa ne voidaan kokea myös sielullisten ilmiöiden metaforaksi.

North by North-East hahmottuu selkeästi eteneväksi kaarrokseksi. Se aloittaa matkansa ensitahtien hiljaisista sävyistä, etenee erilaisten sointimaisemien läpi ja kiinteytyy temaattisiksi aihelmiksi, tiivistyy rientoisaksi allegrokseksi, kunnes viimeisen huipentavan nousun jälkeen matkanteko tasaantuu loppusivujen rauhallisempaan hengitykseen.

SAMPO HAAPAMÄKI: SYNNY!

Sampo Haapamäki (s. 1979) kuuluu uuden suomalaisen säveltäjäpolven kiinnostavimpiin ja omaperäisimpiin tekijöihin. Hän murtautui esiin virtuoosisella kamariorkesteriteoksella *Signature* (2003), joka sai mm. kansainvälisen Gaudeamus-palkinnon. Hiukan myöhempi bassoklarinettkonsertto *Kirjo* (2006) sai puolestaan arvostetun Teosto-palkinnon. Haapamäen tuotanto ei ole kasvanut kovin laajaksi, mutta vastaavasti jokainen teos on yksityiskohdiltaan pitkälle hiottu, omaleimainen kokonaisuus.

Haapamäen musiikkiin tuo modernistista särmää neljäsosasävelaskelten käyttö, toisin sanoen oktaavin jakaminen perinteisestä 12 sävelen asteikosta poiketen 24 sävelaskeleeseen. Sitä hän sovelsi ensimmäisen kerran lauluteoksessa *Haljennut* (2004), jossa lähtökohtana on tämän illan kantaesityksen tavoin ollut Harri Nordellin runo. Joissakin myöhemmissä teoksissa, kuten 1/4-sävelaskelä käyttävissä harmonikkakonsertossa *Velinikka* (2008),

kitara-harmonikka-kaksoiskonsertossa *Conception* (2012) ja pianokonsertossa (2017) mikrointervallien käyttö on vaatinut uudenlaisten soittimien rakentamista neljäsosasävelaskelten toteuttamista varten.

Sampo Haapamäki kertoo uudesta nyt kantaesitettävästä teoksesta seuraavaa: "*Synny!* (2020, 10 min) on orkesterilaulu sopraanolle ja orkesterille. Sävellys on omistettu sopraano Tuuli Lindebergille. *Synny!* on ensimmäinen osa Radion sinfoniaorkesterin tilaamasta laulusarjasta. Laulusarjan osat voidaan esittää yksittäin itsenäisinä orkesterilauluina. Orkesterilaulun kadenssi on sopraanosolistin oma.

Synny! on sävelletty Harri Nordellin runoon, joka on julkaistu runokokoelmassa *Huuto ja syntyvä puu* (1994). Runossa on seitsemän riviä, yhteensä 15 sanaa. Mielestäni runo on onnistuttu puristamaan iskevän tiiviiksi, ollen samalla monimerkityksellisen ilmaisuvoimainen.

Synny! on ensimmäinen orkesterilaulu, mutta järjestyksessä kolmas laulullinen sävellykseni, jota ennen syntyivät Pasi Hyökille omistettu *Haljennut* (2004, 7 min) sopranista-baritonille ja jousitriolle sekä Helsingin kamarikuorolle omistettu *Maailmamaa* (2010, 40 min) sekakuorolle ja nauhalle. Kaikissa näissä kolmessa teoksessa laulajien laulamat tekstit ovat suomenkielisiä. Sitä vastoin *Maailmamaan* ääninauhoissa on käytetty yhteensä 16 eri kieltä. Kuitenkin, laulumusiikin saralla, ikimoman äidinkielen ja sävelkielen tietynlaiseen yhteensulautumiseen pyrkiminen onkin tuttuudessaan tuntunut luontevalta tavoitteelta. Yhtäältä tarkoituksena on ollut kunnioittaa tekstin merkityssisältöjä ja samalla puretua itse tekstin rakenteisiin musiikillisiin keinovaroin. Esimerkiksi, alku-peräistä tekstiä on saatettu pilkkoa osiin purkamalla sanoja tavuihin ja äännteisiin, ja sitä kautta koettaa foneettisesti sulauttaa tekstiä olennaiseksi osaksi sävellyksen akustiikkaa.

Ihmisäänen huikea kyky tuottaa mitä moninaisimpia äänenvärejä mahdollistaa suunnattoman määrän musiikillisia asioita eksakteista kielellisistä merkityssisällöistä mitä eriskummallisimpiin nonsense-sointeihin. Esimerkiksi vokaalien ääntäminen, joka on toisaalta hyvin arkinenkin asia, vaatii yllättävän monimutkaisen ja muovautuvan 'artikulaatiokoneiston' kaikkine suun muotoineen ja kielen asentoineen. Miltei kuin, kuvaannollisesti ilmaistuna, puhallinsoittimen putki alkaisi yhtäkkiä pullistella tai jousisoittimen muoto vaihdella. Ihmisääni pystyykin plastisuutensa myötä muovautumaan ikään kuin moniksi eri instrumenteiksi. Musiikillisesta näkökulmasta lauluäänessä piilee potentiaalisesti tavallaan koko ihmiselon kirjo.

Orkesterilaulu musiikillisena lajina on sangen innoittava monipuolisine tekstin, laulun ja orkesterin yhteisvuorovaikutuksineen. Oli erityisen inspiroivaa saada säveltää orkesterilaulu *Synny!* Tuuli Lindebergille ja Radion sinfoniaorkesterille kapellimestarinaan Hannu Lintu.”

Kimmo Korhonen

Tämä on ensimmäinen;

*palanut sikiö,
tuhkanaisen synnyttämä*

salamanpyydyttäjä,

sinulle annettu.

Olemaan toinen sinussa.

Toinen näkeminen.

*Harri Nordell, kokoelmasta Huuto
ja syntyvä puu (1994)*

HANNU LINTU

Hannu Lintu on ollut Radion sinfoniaorkesterin ylikapellimestari syksystä 2013 lähtien. Hänet on nimitetty Suomen Kansallisoopperan ylikapellimestariksi tammikuusta 2022 alkaen.

Kaudella 2020–2021 Lintu debytoi pandemian salliessa New Yorkin filharmonikkojen ja Tokion NHK- sinfoniaorkesterin johtajana sekä vierailee mm. Lontoon filharmonikkojen, Alankomaiden filharmonikkojen sekä Baltimoren, Detroitin ja Cincinnatin sinfoniaorkesterien kapellimestarina. Viime aikojen konsertteihin kuuluvat debyytit Montréalin ja Chicagon sinfoniaorkesterien sekä Unkarin kansallisen filharmonisen orkesterin kanssa sekä

7
konsertit mm. Bostonin ja St Louisin sinfoniaorkesterien, New Japan Philharmonic Orchestran, Singaporen sinfoniaorkesterin ja NDR Elbphilharmonie-orkesterin kanssa.

Lintu opiskeli Sibelius-Akatemiassa ensiksi sellon- ja pianonsoittoa ja myöhemmin orkesterinjohtoa Jorma Panulan johdolla. Hän osallistui Myung-Whun Chungin mestarikursseille L'Accademia Musicale Chigianassa Sienassa ja voitti ensimmäisen palkinnon Pohjoismaisessa kapellimestarikilpailussa Bergenissä vuonna 1994. Hän on levyttänyt mm. Ondine-, BIS-, ja Hyperion-levymerkeille.

8

Sopraano Tuuli Lindeberg on vakiinnuttanut asemansa yhtenä Suomen hienoimmista barokin ja uuden musiikin esittäjistä. Hän on herättänyt huomiota sekä puhtaalla ja kauniilla äänellään että tyyli-tietoisien eläytyvillä tulkinnoillaan.

Lindeberg tekee säännöllisesti yhteistyötä Suomen parhaiden kamariorkesterien ja kamariyhtyeiden kanssa. Suomen lisäksi hän on esiintynyt mm. Ranskassa, Italiassa, Belgiassa, Saksassa, Ruotsissa, Tanskassa ja Itävallassa. Hän on tehnyt kapellimestareista yhteistyötä mm. Esa-Pekka Salosen, Reinhard Goebelin, Skip Sempén, Aapo Häkkisen, Ville Matvejeffin, John Storgårdsin, Jan Söderblomin ja Juha Kankaan kanssa.

Lindeberg debytoi Suomen Kansallis-oopperassa 2008 ja on esiintynyt myös mm. Ilmajoen musiikkijuhlilla ja Suomen

Kansallisteatterissa. Hänen viimeaikaisia oopperarolejaan ovat olleet "E" (Nuorvala: *Flash Flash*), Nainen (Kilpiö: *Mustan veden yli*), Kleopatra (Hasse: *Marc'Antonio e Cleopatra*), Schutzgeist (Kozeluch: *Gustav Vasa*), Dido (Purcell: *Dido ja Aeneas*), Caroline (Talvitie: *The Judge's Wife*) sekä vokaalikvartetin sopraano Saariahon oopperassa *Only the Sound Remains*. Lindebergin ohjelmistoon sisältyy monia keskeisiä kuoro-orkesteriteoksia, liedä ja barokkiajan kamarimusiikkia sekä monia suomalaisten nykysäveltäjien kantaesityksiä.

Lindeberg on opiskellut Sibelius-Akatemiassa ensin mm. pianonsoittoa ja kuoronjohtoa ennen kuin painopiste kääntyi lauluun, josta hän valmistui musiikin maisteriksi 2002. Hän voitti toisen palkinnon Kangasniemen laulukilpailussa 2009.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Hannu Lintu.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo. Hannu Linnun kauden päätyttyä keväällä 2021 ylikapellimestarina aloittaa Nicholas Collon.

Suurten klassis-romanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltiointi kantanauhoille Yleisradion arkistoon.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin, Bartókin, Sibeliuksen, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia. Orkesteri on saanut levytyksistään Gramophonen kahdesti - Lindbergin klarinettkonserton levytyksestä 2006 sekä Bartókin viulukonserttojen levytyksestä 2018. Muita tunnustuksia ovat mm. BBC Music Magazine Award, Presto Classical ja MIDEM Classical Award. Sibeliuksen sävelrunoja ja lauluja sisältävä levy palkittiin International Classical Music -palkinnolla (ICMA) 2018. Kotimaisen EMMA-palkinnon RSO on saanut 2016 ja 2019.

RSO konsertoi säännöllisesti ympäri maailmaa. Kaudella 2020–2021 orkesteri konsertoi Hannu Linnun johdolla Espanjassa.

RSO:n konsertit lähetetään suorina lähetyksinä Yle Areenassa ja Yle Radio 1:ssä sekä taltiointeina Yle Teemalla ja Yle TV1:ssä.

Pestäviä Yle-kangasmaskeja on tarjolla yleisölle pääaulassa ennen konsertin alkua. Muistathan, että kangasmaski ei tarjoa yhtä tehokasta suojaa kuin kirurginen maski tai FFP-luokan hengityssuojain. Pese kangasmaski aina käytön jälkeen vähintään 60 asteen pesuohjelmalla tai keitä sitä viisi minuuttia vedessä, johon on lisätty hieman pesuainetta.

**HUOMIOITHAN YLIHERKKYYDESTÄ KÄRSIVÄT
KANSSAKUULIJAMME, VÄLTTÄISITKÖ VOIMAKKAIDEN
TUOKSUJEN KÄYTTÖÄ KONSERTISSA.
KIITOS!**